

navnlig Madam Fuss gjorde sig bemærket med en ... mere for sin Kraft end for sin Skønhed — højt beundret Diskant.

Under Sangen forsvandt pludselig Trine efter at have forvisset sig om, at der ingenting manglede paa Bordet, og at alle Gæsterne var forsynede. Ude i Køkkenet tændte hun et Lys ved Gløderne paa den aabne Grue og steg saa ned ad Husets smalle og stejle Trappe ... en Slags Skibsstige ... for at gøre i Stand til Natten i Hr. Sidenius' Værelser. Det var to, smaa, mørke og fugtige Rum, saare fattigt udstyrede med en lille Voksdugspuf og et Klapbord, hvorpaa der hulter til bulter laa Bøger, Tegneredskaber og store Papirsruller med Mærker af Blyantsfingre.

Trine satte Lyset fra sig paa Bordet, lukkede et Vindu op og stod et Øjeblik drømmende med Haanden paa Karmen og saae ud over den lilleputagtige, af nogle Plankeværker og et Nødvendighedshus omgærdede Have, hvorover et romantisk Fuldmaanelys skinnede. Men pludselig foer hun sammen, ligesom opskræmt af sine egne Tanker, og gav sig ivrig i Færd med det Taalmodighedsarbejde at bringe Orden i Stuens Forstyrrelse. Hun samlede nogle Klædningsstykker, der laa henkastede rundt om paa Stolene, og hængte dem ind bag Hjørneforhænget i Sovekammeret. Hun ordnede Bøgerne paa Bordet og lagde alle de mange smaa Tegneapparater ned i de for hvert enkelt nøje afpassede Rum i Etuierne. Skønt hendes unge Herre aldrig havde ulejligen sig med at give hende Anvisninger i saa Henseende, vidste hun nøjagtig, hvor hver Ting havde sin Plads, og hvor han ventede, ja fordrede at kunne finde den. Med det Instinkt, som Kærligheden skaber endog hos de Enfoldige, havde hun lært sig selv alt, havde udfundet hans Væner, gættet sig til hans Ønsker, bestandig af sig selv fundet Vej gennem den Labyrinth af Luner og uberegnelige Indfald, der fører ind til en saadan ung Mands egentlige, endelige Vilje. Han havde engang for alle ladet hende vide ... og han havde ved den Lejlighed med en skrækkindjagende Grimasse opløftet sin Finger ... at hun maatte betragte det at passe ham som sit Livs Hovedopgave og egentlige Bestemmelse, for hvis samvittighedsfulde Opfyldelse Gud engang vilde kræve hende til Regnskab paa Dommens Dag.

Det var derfor med en oprigtig Følelse af at røgte et højheligt Kald, at hun færdedes dernede i hans smaa Stuer og syslede med hans Ejendele. Med en særlig Andagt dvælede hun